

alcătuit. Apoi să socotim cum am căzut prin călcarea poruncii, ne-am smintit și ne-am stricat. Am pierdut darul dintâi, dar iarăși ne-a înfrumusețat și ne-a împodobit prin darul Domnului nostru Iisus Hristos, prin baia nașterii de a doua, adică prin Botez. Iar prin înnoirea Sfântului Duh, a revărsat bogatele Sale mile spre noi, ca să mărim iubirea lui de oameni cea nemărginită.

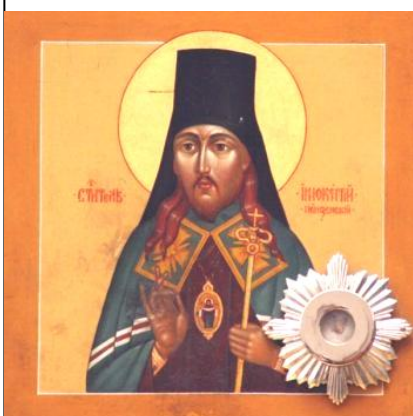
Să cugetăm că, întinându-ne podoaba sufletească prin păcat, iarăși ne-a luminat prin chipul îngeresc al fecioriei, iertând greșalele noastre și rupând zapisul păcatelor noastre, cel scris de diavolul, prin această călugărească viață, ca prin al doilea botez, ca să proslăvim negrăita lui îndelungă răbdare. Să păzim sufletele noastre în această frumusețe, ca să auzim glasul mirelui Iisus Hristos: „*Cu totul ești frumoasă ceea ce ești aproape de mine și întinăciune nu este în tine*”. Iar de se va întâmpla să ne întinăm din nou prin păcate, căci suntem lesne porniți spre greșeli – că nimeni nu poate fi curat de întinăciune, nici nu poate să se laude că are sufletul și inima curată - iarăși să ne curățim prin lacrimi, după cum este scris:

„*Spăla-mă-vei și mai mult decât zăpada mă voi albi*”. Și: „*Spălați-vă și vă curățiți, scoateți răutățile din sufletele voastre*”.

Ce fericit va fi sufletul care prin pocăință și prin lacrimi se va curăți! Căci dezlipindu-se de orice prieteșug lumesc și de orice dragoste trupească, va iubi numai pe Dumnezeu și de El se va lipi cu tot sufletul. Că sufletul acela socotind trupul ca o închisoare, în orice zi și în orice ceas își așteaptă dezlegarea cu bucurie, încă se și roagă lui Dumnezeu cu David, zicând: „*Doamne scoate din temniță sufletul meu*”. Deci, dea Domnul ca toți să ne aflăm gata în acel ceas, care va veni și nu va zăbovi, ca să plătim obșteasca datorie și să se învrednicească trupul nostru, ca un vas ales și ca o armă a dreptății, de cinstea și sărutarea celor ce ne vor vedea și ne vor cânta cântarea cea mai de pe urmă a îngropării. Iar sufletul, primindu-se de sfinții îngeri, să fie mutat la viața veșnică a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava și puterea în veci. Amin.

(*Sfântul Teodor Studitul, Cuvântări duhovnicești*)

Cel ce iubește pe Domnul strălucește între ceilalți oameni

Sfântul Inochentie al Penzei, icoană cu fragment de moaște

Lumina nu se poate ascunde în întuneric; mai devreme sau mai târziu, iubirea de Dumnezeu din inima omenească se descoperă pe față, se arată în privirea plină de blândete și prin smerenie, se arată pe buze prin lauda adusă lui Dumnezeu și binecuvântările aproapelui, se arată în toate mișcărilor trupului prin buna rânduială și prin sfințenie.

Cei ce-L iubesc pe Domnul Îl proslăvesc. Făclia aprinsă răspândește lumină în casă: și omul care Îl iubește pe Domnul strălucește între ceilalți oameni, luminând întunericul lor. Lucrurile lui se înfățișează privirilor tuturor, și ele sunt asemenea lucruri că, văzându-le, nu poți să nu-L proslăvești pe Domnul, nu poți să nu zici: „Slavă lui Dumnezeu! Și printre noi sunt oameni care Îl caută pe Domnul, sunt oameni care-L iubesc”.

Lumina nu se poate ascunde în întuneric; mai devreme sau mai târziu, iubirea de Dumnezeu din inima omenească se descoperă pe față, se arată în privirea plină de blândete și prin smerenie, se arată pe buze prin lauda adusă lui Dumnezeu și binecuvântările aproapelui, se arată în toate mișcărilor trupului prin buna rânduială și prin sfințenie. Atunci, omul întreg împlinește ceea ce poruncește Duhul Sfânt: „Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate – nu spre slava proprie, ci spre slava lui Dumnezeu să le faceți” (I Corinteni 10, 31), și: „Proslăviți-L pe Dumnezeu în sufletele voastre – și nu numai în suflete, ci și în trupurile voastre” (I Corinteni 6, 20)

(*Sfântul Inochentie al Penzei, Viața care duce la Cer*)